

Auth Szilvia

hajnalra várva
felettem – mozdulatlan –
lúktet a semmi

★

kabócák álma
könyörtelen alkony most
az égre feszül

★

mozdulatlanság
megfagyott alkony-árnyak
térdre tört fákon

★

már nem álmodom
jéghideg szoba – az éj
most bennem rian

★

lúktető éj vagy
zazen-árnyad átvérzik
a dombok felett

★

szatorid késik
– látod – hiába múltak
el évekredek

★

ólomszín alkony
hegyerinccel küzdenek
haragos szelek

Голем Кораб

(Македонија)

A Balkán szélfúttá, kopár hegyei között járok, kiégett, megsárgult fű köröttem mindenütt. Némán kanyarog a keskeny ösvény, néhol alig látom, merre kell menni. Fegyveres katonák fogadnak félúton, kifejezéstelen tekintettel néznek minket, értetlenül, mert ők itt élnek, habár a határ másik oldalán. A fenyőerdők rég alattunk már, menetelünk felfelé fáradt tagokkal, hogy elérjük a csúcstól, hiszen minden évben csak egyetlen ilyen nap van. Az utolsó emelkedő embert próbáló, apró lépésekkel, lassan araszolunk felfelé, a nap ereje perzseli arcom, mégis hideg szél kerekedik, fázom.

A csúcsról letekintve felhők rohannak tova, a szél belekap hajamba, füttyül, megtépi sálam. A katatón mélység alattam szédít, hívogat. Úgy érzem, a világ tetején állunk, köröttünk felhőbe burkolózó hatalmas sziklatömbök, néma gölemek, egy letűnt kor istenei. Évmilliók árnya vetül az égre, rettegek az ürességtől, ami bennem izzik.

ólomszín árnyad
katatón mélység ölel
szent ГОЛЕМ Кораб

Balla Zsuzsanna

Szándék

Tornyosul gondod,
akár kendőm sarkában
is elhordanám.

TavasZ

Mandulavirág:
új tavasz lépte suhan
a domboldalon

Magunk

Nem megyek hozzád,
lépted sem vezet hozzám,
büszke hegy-magány.

Kérdés

Porszem porszemhez,
göröngy göröngyhöz tapad.
Hegy magasodik?

Történelem

Széljárta ormon
mohlepte sziklák alól
lélegzik a múlt.

Bazsó Ádám

Golgota

Háromszor tagad
Az úr keresztje áll már
Elvézrik a nap

A csúcson (Osztag)

Hajlongani rest
Egyenes gerinccel vár
Arccal a falnak

Halmok

Egy test terei
Leigázott hévvel dús
Hajnali hommage

Szerpentin

Habzó szövetek
A megértés új útján
Virrad a vágy is

5. Sziszifusz

Hogyan lesz becses
A mindennapi montázs
Megszépül a hegy

Belan István

Három vágásom,
Felhők mögül feltűnik
A vöröslő nap.

★

Egy pipacsmezőn
Gyalogolok keresztül,
Szamurájvérben.

★

Eget s földet húz,
Ecsetemmel e tájat
Papírra vetem.

★

A fák ágain
Fénykigyó tekergőzik.
Este ünnep lesz.

★

Ablakomon át
Mint halványuló tükör
Fénylik rám a Hold.

★

A csöpp katica
Pettyes kimonójában
Színházat játszik.

★

Hány száz lépcső még?
Szentélybe, a dombtetőn
Szökdel a béka.

★

Hegyre felfelé
Elfogyott a szándékom,
Kivágjam a fát.

Bikádi-Varga Emese Sarolta

Éj a hegyen

Borong a Bakony
borral mulatoz vakon
kereng a setét

★

Fejét felveti
s keletnek fülel a hold
nomád őriző

★

Hollószárnyú éj
nagy fák imája halk, mély
harangot kondít

Kunhalom

perceg a magány
a csönd mélán ráperreg
kihajt a bánat

★

ős kővágófűn
csontot cserz a nap heve
szikár kopjafa

★

kalodáz a tér
halmot emel magának
nyalintja a szél

★

cserepes határ
a hó bő subát akaszt
rejtje a halál

Bódai-Soós Judit

Százhalombatta

Száz halom borul
százezer múlt év fölé
virág nő köré.

Hajnal

Hóborította
habcsók-halmokon hűvös
holdfény hempereg.

Érintés

Dombok lankáin
tölgykoronát borzolva
szellő fut tova.

Tapasztalat

Hegyről szaladó
vékonyka csermely széles
folyóvá duzzad.

Bozsokly Erika

Havasokban

Reggeli napfény
dőfi át a ködfátyolt,
ásít az erdő.

★

Harmatos fűvön
bégetve vonul a nyáj,
kutyák csaholnak.

★

Csobogó patak
ölelkezik a parttal,
majd tovaszalad.

★

Árnyékok nyúlnak,
langyos párák lebegnek
víznyelők fölött.

★

Tengerszem-tükör.
Belepillant még egyszer
a lebukó nap.

Borsos Benjámín

Panorámahiba

Tengerbe néző
szirt szélén két gazdátlan
papucs bámult le

Brassai Ágnes

Hegy/haiku

A hegy öle tűz,
megreped. Kínja izzó
fénykő-veríték.

★

Kőhegy, belső osz-
lopod cseppjeit nem mért
idő pergeti.

★

Tájja fonódik
kósza virágillat és
a hegy magánya.

★

Ködfátyola tüll,
lebben, zöld derű már a
kitakart tájon.

★

Hegytetőn olykor
halk csillagbárkák kötnek
ki éjszakánként.

★

Hegyen csúf vihar-
köpeny, púpos hátáról
lefolyik az ég.

Bukros Zsolt

Balsors

Fehérlő sziklán
tépett, üres kimonó
lobog a szélben.

Egyedül

Magas hegycsúcson
magányos esőfelhő
ontja könnyeit.

Szégyen

Sötétlő halmon
magasztos lepel az éj,
elfedi arcom.

Szélzúgás

Meredély szélén
suttogva szólít a szél,
arra kér: ugorj!

Feledés

Hófödte dombon
nyomasztó, fehér lepel
rejtí múltadat.

Morajlás

Mit hallasz éjjel?
Morajlanak a hegyek,
kövek sóhaja.

Csík Mónika

Tíz haiku a festészetéről
(halom, hegy, domb)

festék tömíti
a vászon pórusait
fenék domborul

★

félkörbe hajló
kecses formaív – kopott
szőrszálak tánca

★

kővé dermedtett
holdbéli táj – keretbe
foglalt képzelet

★

állványra szegzett
hószín lepel zöldellő
dombot álmodik

★

feszés bársonyból
buggyanó keblek halma
csendélet-tökély

a csúcson túl lágy
lankák terülnek – rejti
a csípővonal

★

a köldök tiszta
tengerszemében csillan
az ormok árnya

★

ékszerek halma
a takarón – alatta
pompás póreség

★

aranyba hajló
dűnék egymásutánja
útban a csókig

★

torzóban maradt
a hegy kopár gerince
a múzsa halott

Csula Emil

Haikuk az életembe

Halomra öltök
szerencsétlen érzések
és havat nézek.

★

Hazugságaim
– csillog merész tűm hegye –
tükörsima víz.

★

És földet eszek,
keresztben a nevem áll.
Fölöttem egy domb.

Csurgó Gabriella

A hegyről

Gőgös hegyorom,
Ég csarnokába törve
Dermedt magányt lel.

★

Istenek hona,
Halandók diadalát
Visszhangozza ma.

★

Tar hegyóriás,
Végtelennel egykorú,
Néma krónikás.

★

Barbár magaslat,
Kifent csúcsaival a
Napot nyársalja.

★

Rongyossá feslett
Hópalástod, lehullva,
Lavina rivall.

Dékány Dávid

haikut írni –
tizenhét homokszemet
hegyé rendezni

★

– sziszifusz. görög.
zeusz tűnődik s így szól:
– sziszifusz? görget!

★

más anyag híján
megkezdtek az olümposz
kitermelését

abból építik
az új modern templomot
az isteneknek

Demeter Mária

Munkálkodás

A tű hegyével
fűz fel homokszemeket:
időtlen gyöngysor.

Rejtőző idő

Homokóra foly',
nyomtalan nő a halom,
benne az idő.

Hol volt, hol nem volt

Fátyolozza hold
fénye. Tündér lakhelye –
voltam odafönt.

Megmenekülve

Hordják a hegyet.
Tükörbe merül a múlt –
Arcom a parton.

Dittrich Panka

Dögös haikuk

Öldöklő csömör
Örökös mögött közöny
Röpködő ököl

★

Völgy mögött öböl
Könnytől gyöngyöző nő
Rögtönzött öröm

★

Szórózó Győzők
Föltörő öltönyösök
Többszörös ökrök

★

Közös köpdöső
Tömlöcöt őrző hősök
Gyötrő tökösök

Fut felém a fény

Fut felém a fény, megérint. De sír bennem a fájó múlt, s feljajdul. Úgy kiáltanék. Nehéz teher a szívem. A bánat és csalódás árnyéka sebekkel szakítja. Úgy hinnék... úgy szeretnék... de lelkemben harang kondul. Állj! Elég! Mégis, mintha hangjából reményt súgna nekem: hidd, hogy várnak rád! Hidd, hogy szeretnek!

S fut a felém a fény. Melegít. Simogatva magához ölel. Engem hív. Mégis félek, reszketek. Múltam hideg árnyékként kísért. Hisz annyi szikra pislákol, égett, majd aludt ki bennem. Félek... pedig tudom, hogy a csillagok és a nap együtt ragyogva adják a léthez az erőt, a tiszta létezést. Még ha külön is látom és érzékelem őket. Tudom, hiszem, összetartoznak. A fényük összebilincselő csendes magányában ontják szikrájukat, s felváltva kergetik a végtelenségbe a múltat és hozzák el csillogásukkal mindig a kiszámíthatatlan, félve várt holnapot.

S most mintha mindkettő egyszerre megérintene. Csendes magányomban várom, hogy befogadjam örökre azt a mágikus erőt, hogy hinni tudjak végleg minden kicsi, apró fénynek, mely szívemig elér.

Ködfátyol szítál
A fénnel szembeszállva
Szürkül a világ

Vihar az élet...

Amikor nem simogat melegen a szikrázó napsugár. S úgy hiszed, fagyos lesz a következő nyár. Mert úgy látod, eltűnik a tavasszal éledő rügyvirág a fákról. S azt látod, elsöpri a szél a leveleket, s nem tudod, hova, miért és kinek vezetnek. Amikor úgy érzed, nem hallod a madarak hihető, lágy zenéjét. Elrepítve magukkal a számodra nem létező virágok illatát. Messzire oda, ahol soha senki sem járt. Amikor búsan kiszáradó pataokban csak kövek simulnak. A kavicsokból lassan sziklák domborulnak. Szakadék szélén néha lehullnak. Amikor a csillagok rég tévúton pislákolnak, elmúlnak a fények, s vele a remények. Amikor a felhők gyorsan kúszva tolják a végtelenbe az emlékeket. Derűset, borúsat a világegyetemnek. S lent a tenger mélye őrzi minden titkod. De előtte a hullámok egymással veszekednek: a múlttal, jelennel, s tán még a jövővel. Felcsapnak, néha lecsitulnak, és soha, de soha meg nem állnak. Amikor a szíved a nap, a lelked az ég, és felhő a tudat. Akkor – csakis akkor – vihar az élet.

Varjak harcolnak
Viharfelhőt kaszálva
Szabadon szállnak

Domonkos Marcell

Hegyek éneke

Vörös fényvirág
Fuji mögül a nap kél
Reggel közelít

★

Kialudt vulkán
Halott istenek csontja
kő alatt porlad

★

Hegy csúcsán egy vár
Hosszú út végén látom
Cél a magasban

★

Hegyoldalon jár
Sziszfusz nyomdokában
két megfáradt láb

Farkas Gábor
Breviarium

Vigiliae

Kilincsen a kéz –
ki-be nyíló ajtóban
kulcstalan lét.

Sexta

Kegyelem nélkül
az erény száználmas jel
jelentés nélkül.

Laudes Matutinae

Hajnalra Péter
megsemmisülve, s Júdás
ezüstje csendül.

Nona

A fény szivárog –
sötétedő égbolton
galambot látni.

Prima

Szándék s gondolat –
és gondolat kegyelem
nélkül nem lehet.

Laudes Vesperae

Rezzenéstelen
feszültségben a tárgyak:
itt járt és elment.

Tertia

Mi a kegyelem:
Ora et labora et?
Ne tovább – ennyi.

Completorium

Te tudod, hogy a
fájdalom felszabadít –
oldozz fel engem.

Fazekas István

Sírhalom

Micsoda fűz nőtt
dédapám sírja fölél!
Családfánk zokog.

Városom

Bronzkori sírok.
Dunára hajló vágyak.
Százhalombatta.

Fodor György

Halom, hegy, domb

vidéki sanzon
a *domb* oldalán hanyatt
egy gyulaiként

★

egy szellemlovas
az autópályán üget
ķurgán démona

★

a *hegy* gyomrában
vastitánok gyürkőznek
kőzetlemezzel

★

ellenségeit
biz' száz *halomba* adta
vissza hős Szung-cu

★

tengernyi betű
benne tudásszigeten
hegynyi olvasmány

★

köztemetőben
közös kalandokra kelt
két *ķupac* kukac

Fucskó Miklós

(Árnyas triptichon)

– Anónak az ORFI-ból, 2005 –

Megtört pityke-Hold
szemem. Mellkasom dombján
platánfa árnya –

★

Circumdederunt:
szécinke-lábnym kottáz
villanydrót-árnyra –

★

Negyvennégy évem
havazik: kint s bent porzik
Halálka tánca... –

(Őszi séta egy haikuban)

– avagy: meghívó egy kiállításra –

Szurdokot járok.
Fénytócsák s fák között hull
sorra sor körém:

levél-színfoltok.
Az impresszionista
Isten tárlata –

(Eső)

Esik. Hegyre fel.
Arcomon egyként lefoly:
könny, záporosó.

Füzesi István

Míntha csak álom
lenne: felhők ölelik
a hegy tetejét.

★

Tüzes kalappal
fején köszönni készül
az öreg Etna.

★

Megdöndül a hegy
gyomra – Héphaisztosz ma is
még kalapálgat?

★

Hegyre vonul a
fenyő, hogy mentse magát,
de karácsony jön...

★

Míg tövében állsz,
csak a dombot látod – fent
rád nyílik az ég.

★

Száz halom rejti
körben a múltat. Ásóm
vasa csikordul.

Gál Erika

Eleven adathordozók

Az a tavasz bátorrá tett. Magabiztosan néztem szembe már nemcsak magammal, de az emberek olykor furcsálló tekintetével is. Mintha annyi év terhe hullott volna egyetlen évszak alatt. Túlérett gyümölcs... Álltam az erdőszéli kakofóniában, idegszálaimba éreztem költözni a növények sokféle zöldjét és illatát. A mindenség részese lettem, ha csak néhány pillanatra is.

Akácfasorok
geometriájába
szorult délután.

Rátalálok, ám rebbenékeny minden mosolya. Mi szakít el egymástól, már a kezdet kezdetén? Nem a fizikai távolság, ez ma már könnyen áthidalható. Hanem az a másik út, amit magunkban teszünk meg. A felismeréstől a kétségekig, az elhallgatástól a kimondásig, a szűkszavú egysorosoktól a lüktető szonettekig.

Téblából a szél.
Pipacsmezők pulzusát
méri az idő.

Rám hullott fénye, s én viszem magammal, az egyenlítő mentén is előbújik egy-egy csendes órán. Míg én a hálójában vergődöm, ő könnyedén úszik tova sekélyebb vizeken. Sötét sejtelmeket égetnek bőrömrre a szúrós napsugarak. Eleven adathordozók vagyunk életünk végéig, minden gép felismer. Hajók törik meg a láthatár optikáját, figyelmeztető fényjelek hullnak arcomra: az út még nem ért véget.

Ezüst takarót
von magára a tenger.
Könnyeim tükre.

Még három partraszállás, tengerészsors észak és dél között. Estére csontfehérre sötétülnek a paloták, a dombra épült székesegyház kupolája óriás égitestté változik. Hajókürt ordít boldogan a Grand Canal kapujában, sok kis harang izgatottan válaszol – micsoda találkozás a kikötőben! Egzotikus illatok csalogatnak a bástya tetejére varázsolt csöppnyi parkba. Éjfélkor zár: kiülünk hallgatózni, befelé figyelünk.

Hullámálmában
köveket sír a partra.
Kételygyűjtemény.

Gergely László

siratóéneket
szól macskahangon – társa
felment a hegyre

★

a hegycsúcsok is
alább adják majd egyszer
csak ki kell várni

★

nem érdemes még
felvinni őt a hegyre –
le tudna jönni

★

toronynyi forgó-
szélre vár a dombtetőn
most végre csönd van

★

mint véres köpés
megfagyott rózsaszirmok
jeges halomban

★

a csúcsra értél
ha verdesésedet már
nézni is tereh

★

mit szól majd apám
ha meglát így öregem
fenn – vagy odalenn?

Halászi Aladár

Van, ki messzebb lát
behunyt szemével völgyből,
mint más a dombról.

★

Ha szédülsz, mindegy,
alacsony domb, magas hegy,
neked egyre megy.

★

Ha a hegy lenyel,
az aranytelértől
gazdagabb leszel?

★

Ha vakondtúrás
a legmagasabb hegyed,
helyed nem leled.

Góczán Bettina
Hegyszerelmek
 (Ész-perente – Haikuk)

Himalája

Szent, nemes hegyen,
 szerzetesek révednek.
 Végtelen, messze.

Tátra

Népe lehetsz te.
 Fenyvesek, meredélyek
 elnyelhetnek-e?

Andok

Felfele mennek,
 egyszerre ezeregyen.
 Menthetetlen hegy.

Ama Dablam

Szépsége végzet.
 Emelkedése kéret,
 veszedelmesen.

Pilis

Rege éled bent.
 Természetszentélyben élsz:
 évezredes kegy.

Badacsony

Eleven kék ég,
 tél érlelte szelekkel,
 kellemes jellem.

Mount Everest

Kegyetlen szerzet,
 véres, mérges, értékes.
 Megfejthetetlen.

Kárpátok

Bérces nemzet-lét,
 kebelében egy helyzet:
 érzelmek tere.

Börzsöny

Remete helyben,
 élmények felfedezése
 minden esetben.

Alpok

Gleccserre fel, le.
 Tehenek legelésznek,
 egy ember nevet.

Patagónia

Csendes jég-elem
 szegélyezett nehéz-szépség.
 Rettenetes! Ég!

Ság-hegy

Lehet hegy-gyermek.
 Feledhetetlen nedve:
 kellemes emlék.

Dolomitok

Felemelkedés,
 jelenség. Egy test, lélek.
 Elérhetetlen.

Harján Sílvia

Hasad a hajnal, beleremeg a reggel.
Összegabalyodott vándorutak simulnak
ki lassan a nap alatt. A hegláncok ék-
szereim mind. Olyan magasak, hogy
kettévágják a világot: előttre és utánra.

Ajtóm a hegynek
nyílik. Nehéz indulni –
mindig otthagytok.

Az úton hegyek.
Kékbe tárult távolok,
magas illatok.

Nehezett lépek.
A hegy most kevesebb egy
kaviccsal. Hát én?

Szirtek sziszegnek.
Ellenem fordult kövek.
Az út hátráltat.

A hegytetőről
homlokom törölni egy
felhőért nyúlok.

Lágy éjszaka lesz.
Hegyoldalon guruló
csillagok csendje.

Hajnalt hasít a
szirt. Ébredő utazás.
Hegy-szót szólalok.

Érted fogynak a
hegyek. Kisimult világ –
vége lesz egyszer.

A neked szánt szó
végül is nálam maradt:
hegyek nőnek így.

Hegyi-Botos Attila

Hegyi-vidéki álmaikuk

Alvó löszbabák.
Szőlőpír-halántékon
Dobogó levél.

★

Hajnali boltív.
Pupilla-csigahéjban,
Hantjában piheg.

★

Eres kövek közt
Araszoló iránytű.
Úton lomb felé.

★

Szirt – még árnyában
Is. Álma kavicsában
Tenyérbe simul.

★

Tollcellák ere,
Pirosuló kötőrőfű.
Hámlik a hegy.

★

Lángoló málon,
Kő- s gyantaillanásban.
Ennyire lágyan.

★

Halálos derűm,
Kikerics. Lélegzetünk,
Innen ibolyán.

Hétvári Andrea

A domb meséi

nyújtózik a nap
rózsafényben fürödnek
szelíd lankáim

★

esőcsepp-füzér
holdtündérek bánata
díszíti földem

★

rigó-hercegnő –
nyírfa várja párját
lombkoronával

★

rügybe kacsintok
szirom-leányok lépnek
hódolatomba

★

füstkarikákban
nyúlt karú tölgy ágboga
hétfejű sárkány

★

árvalányhajban
pipacspántlika hajlik
nyári kalásztánc

★

pitypang-bóbita
selyemszál takarója
szél-töviseknek

★

törpe királyfi
hószín pereszke vágat
gombakalapban

★

bősz uralkodó
gesztenyekatonáit
küldi csatába

★

hópehely ágyon
lángolva perdül tovább
búzaszem álma

★

tobozba zárja
titkait a téli domb
várd ki a végét...

Juhász Erika

Lüktetés

A hegyek szíve
némán dobog, így kiált,
mégis visszazeng.

Fohász

Hegyre kapaszkodsz,
bár ég s föld közé szorul
a hosszas fohász.

Kincsek

Iszapmassza ez.
Egykor halomba raktuk
a lét értelmét.

Szöges cipők

a szöges cipők
bőrt hántanak a dombról
egy szürke házra

Jégtörő

gleccserbolhástul
készül mélybe szakadni
a tömegvonzás

Kapecz Zsuzsa

Kert a dombon (részletek)

Hó szital. Szarka
tollászkodik a fenyőn,
sírhalom-kertben.

Füst száll a völgyből.
Kopár fák. Szél tépi
az elhagyott házat.

Félálom. Búcsú.
Halovány pávák kertje,
ősz dombtetőn.

A hegyek ormán
árkot szel a napsugár,
csorbult aranykés.

Novemberi nap.
Villan, izzik, lebukik.
Tépő, rideg szél.

Hamuszín fátyol
takarja lassú felhők
eltűnő táncát.

Havas domboldal.
Ablakomból nézi egy
ajándék bronzló.

Homály járta kert
mentén visz az út feljebb.
Meredek, kopár.

Kilátótorony
sárgán dereng a ködben.
Eltávolodás...

Kapitány Máté

Felfelé
Haiku-füzér (részletek)

Hegy lábán kunyhó.
Ablakán habos vizet
Dézsából öntök.

Mi ez? Fújtatok.
Ne törődj velem, hagyd el.
Csak a légnyomás.

Bakancsot húzok.
Látszik még a lehelet,
Füstös a sóhaj.

Alant ott a völgy.
Szűkül, törpül a világ.
Felhőkön járok.

Ködbe takarva,
Terpeszben állva vár rám
É nagycsontú hegy.

Közel már a csúcs.
Kicsit húzom a lábam,
Jaj, ritkul a lég.

Elszántan lépek,
Dércsípte füvet török.
Kulacsomban gin.

Vénember fején
Már vénember kúszik ott.
Az biz én vagyok.

Csúszik a szikla:
Hajnal csókja ül rajta.
Vigyázva mászok.

Pár lépés a vég,
A kulacs lám kifogyott.
Faágon varjú.

Messze még a csúcs.
E vénségnek fejbúbja
Kopaszra nyírva.

Csúcson ülő árny.
Lentről nem látszik talán,
De én ülök ott.

Kindl György

Nyár és tél

A domb irigyli
a hegyek havas csúcsát,
nyári melegben

Lelkek emléke

Halottak felett
a halom múltra mutat,
lelkeket fedve

Sasok

A sas fészkében
tojások repedeznek.
Hegyek szülötte

Utak fel és le

Ösvény vezethet
a hegy minden oldalán,
jót választhatunk?

Égig ér

Égig érő csúcs,
a gőg hitét gondolom,
de a hegy szerény

Imahalom

Kis kövek halma,
mindegyike egy fohász,
szélsuttogástól

Klemm József

(találkozás a hegygel)

lábadoz érek,
hatalmas: tanítvány tér
így mesteréhez

★

alföldi porzsák,
én, roppant szikláid közt
bár kavics lennék

★

csendesnek látszol,
mégis falvakat dönt le
fehér haragod

★

hidegnek tűnsz, de
mélyedben a teremtés
őstüze lángol

★

meghódítani
téged ki tudna, s lám, te
már fogva tartasz

★

indulok mégis
felfelé, bár tudom, más
jön majd le onnan

★

csúcsodra érve
meghal az, ki voltam, s már
bennem a hegy él

Kósa Emese

időtlenység

nagyharang kondul
pillangónak röptében
megáll az idő

★

megreked a perc –
a meggémberedett ősz
lóhalálában

★

galambtojások
ősz szakállú reggelen –
utolsó járat

★

elzsibbadt csendben
csillagok megpihennek –
szorító sötét

★

szivárványt nyeldes –
könnyes Ég kapujában
napfény csüngedez

★

sárga falevél
zizzenve fáról lehull –
őszi sirató

Kovács Júlia

Nem te vagy

Nem te vagy, kivel
Hegy csúcsán, felhők fölött
A napba néznék.

Tavasz kegyelme

Magányos dombon
Egy szál hóvirág nyílik.
Tavasz kegyelme.

Hegymászóknak

Sírod lett a hely,
Mit úgy vágytál elérni,
A hófedte hegy.

Sírom az

Csak halom csupán.
Mi örök nyugóhelyem.
Nem találhatsz rám.

Nagyravágyó

Túl magasra törsz!
A hegy csúcsán majd rájössz,
Sűrű ott a köd.

Kupcsulik Ágnes

Február másodikán

Barlangból árnymed-
ve jön elő, testét ha
látja, visszatér.

Március

Gyér sörényű, vén
almásderes a domb. Csak
lepihent kicsit.

Az a hegy

mit őriz mocca-
natlan? Őz álmát? Angyal
kristály lábnyomát?

Onnan

ez a hegy apró,
égi kráter, az a domb
csillagportartó?

A hegy panasza

Csak tízmillió
év a jussom. Az örök-
lét az emberé.

Irtás

Derékba vágott
tölgyek: önnön fejfáik.
Gyűrűk: koszorúk.

Lengyel Csilla

Hegymászók

Meteorfényű,
ég – föld között lebegő
bőrbuborékok.

Önfegyelem

Kavics tartja meg
a sziklát, a hegygerinc
fenyőjén szöcske.

Önbizalom

Sziklára kacsint
tóból a békalencse:
„Lejössz egy meccsre?”

Ikebana

A sziklavárban
mögém, az őszre pillant
egy harangvirág.

Menekültek

Fent koromerdő.
Fészkek a hófúvásban,
fekete pelyhek.

Vulkán

A sárból kinőtt
hóember koponyáján
viráglobogás.

Lajtai László

Meditáció a Virágos-nyeregben

Szürkésfehér, kóból épített kápolna a völgyben, néhány régi téglá enyhe színfoltot ad az öreg falaknak, két fából készült padocska és egy öreg fa, melynek ágai bekandikálnak a keresztácsos ablakon. Hűvös van, hajnali ködpára lebeg a fákon és bokrokon, körülöleli a kápolnát velem együtt. Kedves helyem, kedvenc napszakom. Az enyhe szellő néha fellebbenti a párát, és megpillantom a résen keresztül a hegy sziklás-fás ormait. A csönd fátyla is összefüggő, időtlen mozdulatlanúság vesz körül.

Vén fáid alatt meghallgatnám meséid, de csak... a szél zúg.

A hegy lombhullató erdőtakaróval és sziklás ormokkal, a kápolna kopott falaival, kis harangtornyával és én egymagamban. A hegy számára a kápolna csupán porladó kavics, jelenlétem pedig felvillanó enyészet... és mégis valami összeköt bennünket ebben a pillanatban, valami, ami időtlen, ami minden előtt már létezett, ami mindhármunkban benne van és rajtunk kívül, de aminek nincs neve, nincs formája, csak érezni, megsejteni lehet. Ezt a sejtést keresem fel itt a völgyben újra és újra, amikor gondolatok és érzelmek háborognak bennem.

Eső mossa, szél koptatja sziklás csúcsod, néma őrtorony.

Az erősödő szél az arcomba kap és oszlatja a ködpárát, valahol egy kutya felugat, a varázslat pedig lassan tovatűnik... A fák levelein-ágain harmatcseppek csillognak, a levegő üde, étellel teli, lassan elkezdődik a mindennapok szokásos lüktetése a völgyben, a faluban és a gerincen túl, a városban is. Csak a hegy tűnik továbbra is nyugodtnak, mozdulatlannak, békésen szemlélve a múltó pillanatok. A gerincre érve visszanezdek a völgybe és búcsút intek a kápolnának, majd a hegynek is, tudom, hogy ő visszavár és én újra meg újra eljövök, hiszen örök barátságot kötöttünk egymással.

Léptem zajára öreg sziklán napozó gyík tovasurrant...

Lenkes László

Hang
(Over Mountains)

hangtanka

képkeresztűzek
tükröznek Valóságot
keresetlenben
hangokat képzelünk be
– újfent – hallott hegyekben

hangeredet

Wakákat rügyez
a Fudzsín jövő tavasz.
Cseresznyevilág.

hangolás

hegy készül porból
Őshangban formálódó
zajt ad ki a csend

hangáradat

örök haiku
a belőlem áradó
folyó híd hangja

hangütés

kegyhelyt szült Basó
az Összagban illózó
hegyként ülő szent

hangpróbák

ködfátylak válnak
az Elérhetetlen hegy-
csúcsokon széjjel

hang over

To write is to hang
Over my *hungarian*
Language-mount hango-

Vers!

Ligeti Éva

cukorsüvegnyi
édes fehérség virul
hófedte hegyen

★

megyek, csak legyek
már hegyek közelében,
hogy nézhessek rád

★

hegyre hág a Nap
sziklára feszül fénye
vakít magasa

★

a vár helyén ma
kőhalom, darabokra
törött védelem

Mérai Mária

Hegy, domb, halom

Hegy: Bábel s horony.
Domb: dudorka, földi gomb.
Halom: sári holt.

Vágy (I.)

Hogy vágytam én a
hegyről eget súrolni!
– Ma földet seprek.

Vágy (2.)

Rég vágytam én a
hegyről eget súrolni,
száll a csillagpor.

Elmúlás

Holt születik tán:
hegy nyeli el sugarát,
elmerült a Nap.

Miklya Zsolt
Hegyek és halmok

Szögpont

Hófalon csákány
szögpontjai közt járok.
Egyszer elenged.

Itt is, ott is

Elszabadultak
a csitkók, indulsz, tiéd
három hegyoldal,

a szemhatárig,
hol a fenyőtűk között
ezüst pára kél,

s mint a tej zsíros
színe, úszik feléd a
gyantaszag. Itt is,

ott is, kidugja
fejét egy kíváncsi, sár-
ga róka gomba.

Őrkoszorú

Hajnali négy. Völgy
mélyéből indul hegyre,
magasba az őr.

Várja a reggelt.
A reggel várja az ört.
Megkoszorúzza.

Mirtse Zsuzsa

Hegy, halom, hármások

A test *hármasai***(Sisyphus)**mindig van feljebb
érzékeny gerinceden
sziklát görgetek**(sír, halom)**agyagból épít
mellem kezétől éled
hegyes orommá**(barlang, repedések)**termőföld vagyok
hegymagásról zuhansz rám
égi esőkéntA szív *hármasai***(körkereszt)**lusta hegytetőn
kiürült testtemplomod
kereszt helyett áll**(kígyónász)**háromszázhatvan
fok távolságban vagyunk
egymásba érünk**(megkövesedünk)**hegyedet mászom
itt lesz majd dolgom veled
Szent László-pénzként.A lélek *hármasai***(Balatonudvari, temető)**majdani helyünk
domboldalon építjük
szívköveinkből**(fénykapu)**hűvös halomba
vágják keresztjeinket
negyedik napja**P. S. I love you****(kései szüret)**puha lejtődről
szőlőszemet gurítasz
holnapi bor vagy

Móczár Csaba

Ellopott filozófia

„Sárga” emberek
ferde szemmel nézik, hogy
japán stílusú
verseket próbálgatok
írni, kék szín tintával.

Csalódás

Csúcsot dönteni
mentem, de dombot döngölt
kishitúségem!

A hegyről... letről

Lábam lábadnál,
szemem a csúcsodon. For-
dítva lenne jó!

Vénusz-domb

Érett barackot
érlelt nekem az idő
„vénuusz-dombjain”.

A gyönyör csúcsán

...kebled halma közt
csúcsra érni, fehérrel
hinteni téged...

Molnár Szilvia

(Aphrodite)

Lelkiismeret

hegyek magasán
pásztáz láthatatlanul
hószemű madár

igaz menedék
tudom, sosincs előle –
kötél a hóban

vijjogó napok
jege csíp cserzett arcba –
év az év után

Mosogatómban (gyakorlat)

kósza pók rohan:
topáz-zsír gyöngyözésben
edényeimben

kósza pók flangál:
topáz-zsírcepp gyöngyfonál
edényeim közt

edénykarimán
borostyánszír-ragyogás –
álmos pók cammog

edények ölén
borostyánszín-cseppfolyás –
bamba pók csücsül

Móritz Mátyás

Halom porainkat

Legalább egy szép
és nemes ívű, görög
urna őrizze.

Aludjunk akár
gyümölcsben a nyarak és
a cukrok íze.

Ne nyomjon gondok
súlya, és ne emésszen
éles fájdalm.

A párnánk legyen
babér. Velünk szunnyadjon
róna, völgy, halom.

A sors szemétdombja

Hallgasd, Istenem,
a sorsom szemétdombján
mit kiáltozom.

Tág pupillákkal
nézem az eget, görcsös
szókat gyalulva.

Hallgasd meg szavát
a szomszédból jövőnek.
Koldus gyermeked

üres kezébe
adj arany kalászokat
és víg pipacsot.

Nyírfalvi Károly

[halom, domb, hegy]

Térképen apró
pont, akár egy tűszúrás
a lágypapíron.

Hatalmas asztal
széles lábakkal, ahol
véget ér a sík.

Ha alázattal
közelítesz, talán meg-
hajol előtted.

Nem kell megmászni.
Ki is kerülheted. De
hol a büszkeség?

A magasból is
látni, eltakar mindent,
bár sokkal kisebb.

Mit jelentenek?
Miért hívnak, el miért
küldenek, ha már...?

Támpontjai vak
határnak, szelíd falak:
halmok, dombok. Hegy.

Lankás tájakon
sétálsz, dombról le és fel.
Sírhalom között.

Papp Máté

Szomorúfűz alatt

haiku-utazás

minden út vissza-
fele vezet előre;
örvény az ösvény

*

*...szomorúfűzfa ága a kezed, nyújtja felém a Napot... – félek,
halott a csillag, melyet követtem érted, rég nem ég, itt hagyott benn,
e tükörmély éjben veled, egyes-egyedül;
lassan kihűl a Hold is, ezüst sarlója éles füveken, felhókarcoló hegyeken,
ködszurkáló ormokon csorbul ki, míg sugara túlcsordul,
s széjjelfolyik a sötét tavon;
ott vesztegel a csónakom (így veszett el megannyi ember) oltalom nélkül,
vakon, s ha alászállnék, árnyékká válnék, feneketlen fekete tenger nyelne el;
ó, nem alhatom, örökké virrasztanom kell,
Napom nem kel fel többé soha féltő tenyeredben,
nem virrad pillanat, szememen csillagtalán éji katlan ül, s a csónak merül;*

tűzeső lobban
égő szívemről tükör-
tóba kő csobban

*...szomorúfűz, kosarat fűznek asszonyok lehajló ágaidból, szűz lába nyoma
a vízen úzótt férfiak lebegnek, kosarukba hínárt, tavirózsát szednek...*

– hol a kezed?

*

jövőből jövő
emlékezeted vezet;
nincsen visszaút –

Kiss-Péterffy Márta

Tavaszi

Kócos dombok közt
méhrajjal fogócskázik
huncut szélkölyök.

Tél

Dühödt hegyháton
sörteként meredezik
a vedlett erdő.

Naplemente

Vércsikot karmol
az égre földforgástól
szédülő hegycsúcs.

Éjszaka

Szunnyadó hegyek
ormán felhőfészket rak
az ásító hold.

Pocaklakók dala

Domború dombban
dús derű duzzad. Dibben-
dobban a dallam.

Öreg-anya

Őszbe hajló domb –
völgyében még gyermekkel
játszott a tavasz.

Rezes Erzsébet

Telihold

Csillagéjszaka
Csendbakancsába bújva
Hegyen járt a Hold.

Hegytető

Felhő elzárta,
Könnyű rabságban tartja,
Gyengéd ölelés.

Domb

Hátadon a szél
Akadálya csak te vagy,
Lassan pusztuló.

Természeti csoda

Harmatos hegyen
Napfelkeltekor ködös
Felhő születik.

Rozán Eszter

Árvíz

Dübörögve zúdul alá az áradat. A kis hegyi út nincs sehol, helyén óriási mélyedés. Víz mossa az erdei sétányt. Riadt vadak menekülnek az iszapban. Fák dőlnek jajongva oldalukra. Mindent elnyel a sár. A hegy reszket.

szakadó eső
bús felhő kergeti a
végtelen időt

Győzelem

Ott áll a domb tetején, integet. A győzelem jelével mutatja, sikerült. Mennyit álmódzott róla a balesete óta, hogy valamikor majd újra járni fog, és ismét képes lesz felmenni a kacsaringós utakon. Hosszú, vörös haja lobog a szélben. Körülötte pillangók kergetőznek. Ma minden csupa békesség. Visszafelé indul. Könnyű nyári ruhája alól egy pillanatra elővillan a múltáb.

vágyak helye, domb
büszkén feszít a fényben
életet hirdet

Sün az udvaron

Égett avar szaga terjeng a levegőben. Itt a nagy őszi kertrendezés ideje. A nap lassan nyugovóra készül, de kertünkre még nem borul homály, mert a közepén máglya ég. Férjem szorgosan gyűjti a faleveleket. A tölgyfa alatt halomba gyűjti, mielőtt tűzre rakná. A szomszéd érdeklődve figyeli erkélyéről, ahogy a halom egyre nő. Hirtelen megmoccan a dombocska. Rémülten nézek férjemre, amikor egy apró sün kidugja a fejét.

kosár a fűben
lassan hamvadó parázs
megmenekült sün

Sánta Hajnalka

Hegy

Ünnepként mered
a horizonton: boglyas
lelkem elsimul.

Fujiyama

Hótakaróval
őrzöd izzó gomolyod,
Fuji-san? Tetszel.

Dombok között

Szánkóra pattan
a derű – gyorsan, gyorsan –
fehér lesz hajam.

Sárai-Szabó Alexandra

Hol jártál éjjel?

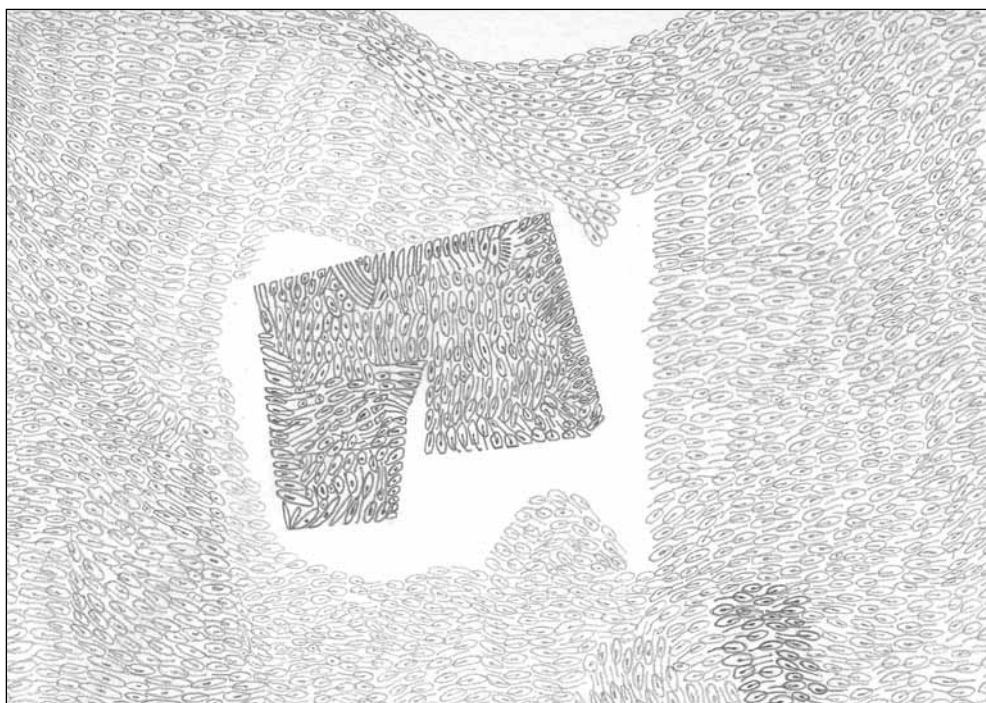
Törtfehér csipke,
halom nedves szövetszál,
parkettán lábnyom.

Váltakozás

Domb mögött lassan
csordogál le a nap és
késik a halál.

Az idő szerelme

Két hegy árnyéka
egy elkorhadt pad fölött:
vénülő kezek.

Salamon Ferenc

Variációk Erdély hegyeire

A vannel baj van,
a ninccsel jaj! Bajom van!
Elég bajom van!

★

Meg lennénk élve,
ha már meg lennénk halva.
Ez lesz elvégre!

★

Aki ma iszik:
kiviszik, ha nem iszik
utána viszik.

A P. Kelemen Didák Általános Iskola V. osztályos (11 éves) diákjainak haikui. Románia, Erdély, Székelyföld: Kézdialmás, Kovászna megye.

Illyés Bórká

AZ érettek

Felnőttek? Furcsák!
Az agyamat fúrják. Ez
az Élet rendje!

Pinti Emőke

Tagadás

Nagy tata csak azt
mondja: nem vagyok az ő
leszármazottja.

Tamás Andrea

Szüleim

A felnőtt mérges:
parancsolgatni képes!
A versem véges.

Rancz Adrienn

Szülők

A felnőtt kiált,
szidja a kicsi fiát:
tanuljon jobban!

Székely Gyöngyike

Szeretteim

Apa: munkagép.
Anya: mosógép.
Csak dolgoznak, rég!

Stancu Richard

(VIII. osztályos)

Erdélyi hegy

Hegy óh, én Erdélyi
szép nagy hegyem, miért
vagy ilyen gyönyörű?

Schauber Krisztina

Irónia

Távolt fürkésző
fiahordó górugrány:
rég-volt, Szép-halom.

Fenség

Kopár a tető,
kéken szikrázik a hó:
méla Fuji-hegy.

Borzalom

Üreges a domb
s benn, mocsokban megbújván
kicsiny borz-alom.

Dszuang Dszi

Pillangó voltam
álomban, ím most ember
vagyok s tűnődöm:

Fent a hús hegyen,
magamban elmélkedtem;
egyedülként.

S a dombon léhán,
mély álomban virágról
virágra szálltam...

Ébren vagyok-e
hát, vagy pilleként szállva
éltet álmodok?

Silhouette

halomba hordja
eltékozolt szíveit
a vad ifjúság

★

fekete tetem
a madárdomb szétrebben
szálló cafatok

Schwamm Fanni

A meredek színei

Görgetett felém
a halom, a hegy, a domb
kilenc haikut.

★

Mint apró manó,
a csúcson vígan megül
esténként a dér.

★

Felfelé menet
gyöngyként gurultak tova
mind a kezdetek.

★

Álltak a hegyen
tűzpiros és tintakék
látomásaim.

★

Ha a domb zenél,
a fenyők halk kórusa
zölden énekel.

★

A tenger kacag,
a csúcsnak dagályt üzen,
és csikóhalat.

★

Messziről halom
küldött felém árnyakat,
hangjuk földet ér.

★

Dombomon doromb
hangján halkán muzsikál
az északi szél.

★

A hegy óriás.
Sírok és elfordulok.
A reggel fehér.

Simó Edmund

Hamudomb

Hamu harmatoz,
régvolt vulkánok tüzét
hinti szét a szél.

Kárpátok

Ott fenn az ormon
alig látom az orrom,
köddé váltam már.

Szőlődomb

Fényben tündököl
érő aranyigazság:
a jövő bora.

Naplemente

Elcsuklik a nap,
bíbor könnye porba hull
nyári alkonyon.

Réti dér

Didereg a rét,
hóharmat-ruhát öltött
már a kikelet.

Szent Anna-tó

Kék szemét a mély
csend, titok rám emeli:
legendát mesél.

Gyilkos-tó

Szemed tükrében
ott remeg a félelem,
te csoda-gyilkos!

Hazám

Hazám az, ahol
otthonom fészek, szívem
sárgarigódal.

J. Simon Aranka

Rendíthetetlen

Lassú kis patak
titkon lopja a hegyet.
Az még mindig áll.

Föld-arc

Arcodon völgy-ránc,
hegyekké gyúrt redők. Föld,
te is öregszel.

Hit nélkül

Bárcsak szavamra
tengerbe ugranál, te
hegy! Gyenge vagyok.

Talán

Fenn, a hegytetőn
talán meglátnám Istent.
Indulni kéne.

Mester

Olajfák hegyén
fa lennék én is, s szívnam
magamba erőd.

Golgota

Ösvényed pora
őrzi még a nagylelkű
Isten lányomát.

Szabolcsi Erzsébet

Hazavágyó

Lépteim hegyek
óvták, lombok kísérték.
Ma pusztán megyek.

★

Nézem a mezőt.
Lelki szemeim előtt
hegyek vonulnak.

★

Fenyőillatban
rég elvesztett hegytetők
varázsa dereng.

★

Havas hegyeim!
Mit ér a fehér világ
sötét falak közt?

★

Egy fodros felhő,
haj, éppolyan, mint régi
otthonom hegye!

★

Ugyanaz a hold
ragyog itt is. Miért szebb
az otthoni éj?

★

Messze kerültem.
Régi csúcsok titkait
őrzik álmaim.

Sós Dóra

A Rukh-hegyén II.

A Rukh oldalán
tűzvörös begóniák:
szégyenfoltjaim.

Kőhalom I.

Kőhalom pereg:
málló rémült istenek
névtelen hullnak.

A Rukh-hegyén III.

Impresszióm a
Rukh-hegyén felkelő nap:
a jövő még él.

Kőhalom II.

Kőhalom pereg.
Málló rémült istenek:
népesülő múlt.

A Rukh-hegyén IV.

A nagy Rukh-hegye
jövők mentsvára. Aztán:
betelt végidő.

Kőhalom III.

Kőhalom pereg.
Málló rémült istenek –
majd csend s feledés.

Pompei IV.

79 volt.
Láva tört fel. Álmodunk
most már örökké.

Kőhalom IV.

Elköltözött nép,
elveszett illúziók.
Kőhalom pereg.

De bazaltsírunk
helyét nimfák ismerik,
s híreket hoznak.

Sabine Sommerkamp

Haikut írni anyyi, mint világosságot gyűjtani¹

Nashi San a következő ablakhoz ment, de tévovázott elolvasni az ott fekvő lapot, mivel még mindig a haikura gondolt. Kinézett. Nyári, zöld mező terült el előtte vérvörös pipacsokkal, fehér liliomokkal és olyan virágokkal, melyeknek nem ismerte a nevét. A mező mögött húzódó romos terület a hiraizumi csatára emlékeztette, amelyről apja gyakran mesélt neki.

A büszke harcosokból, merész álmaikból, ahogy mondta, semmi sem maradt, csak a fű, mely befedte őket: olyan fű, mint ez is itt. Nyári szélben ringatózó, hosszú ezüstös fűsörény. A daru most kinyitotta az ablakot, és Nashi San kinézett rajta. „Figyelj arra, amit hallasz –, mondta Nashi Sannak –, és azután próbálj meg egy haikut írni. Egy ahhoz hasonlót, mint amit az előbb olvastál.”

Nashi San kihajolt. Érezte arcán a lágy nyári szellőt, és Harura, a méhecskére gondolt. Vajon közben visszatért a nyárba? A szél halk zümmögést hozott a rom felől. „Mennyire más a rom, ha egy méhecske zümmög benne!” – mondta Nashi San. „Igen, ez épp olyan, mint a virágzó almafa a lerombolt ház mellett: ha zümmög a méhecske, a rom megtelik étellel. Romos, kopár vidék – zümmögő méhecske – szőtte figyelmesen tovább gondolatait –, olyan, mint a 'virító almafa – lerombolt ház' ellentétpár.” És hozzálátott, hogy egy, az előbbihez hasonló haikut írjon:

Háború dúlt itt –
a kopár romok között
méhecske zümmög.

„Jó! – mondta a daru. – Ez a haiku biztosan apádnak is tetszene. De nézd csak meg, mi áll ezen a lapon!”

Milyen nagy a csend.
Sziklákba beivódó
kabóca-zengés.²

Szakál Gertrúd fordítása

Sabine Sommerkamp (1952) többek között japanológiát tanult, ebből is doktorált. A haikuk, melyeket prózába ágyazott, német nyelven születtek.

¹ Részlet a *Napkereső – Üvegemberekről, jégkorról és a költészet hatalmáról* című műből

² Tandori Dezső fordítása

Szekeres Ferenc

A Feröer-szigeteken, ha nem figyel oda az ember, könnyen beverheti fejét az állandóan fölébe boltosuló rongyfelhőkbe. Naponta többször megáztam (és legalább annyiszor láttam szivárványt), miközben meredek hegyoldalakra „ragasztott” bárányok mellett kóboroltam el. Nem egészséges így az élet, de legalább esztétikus...

A Tórshavnnal szembeni Nólsoy furcsa módon ékesítette föl magát..., órákig lestem szájtátva. Még egy fényképet is készítettem róla..., azt hiszem.

Kék pára száll föl
Bérc csúcsára akadva
Világ-zászló leng

Szemere Brigitta

Halom

Két halmom alma.
Rózsaszíromnyi selymét
két kezed rejti.

Hajnal

Tárgul a hajnal,
nap aranyában égbolt
hajlik a dombra.

Ráül egészen,
teste ívbe határolt.
Fény beragyogja.

Ébred a fűszál:
csípős szél hogyha bántja,
gyöngy pereg arcán.

Köd-gomoly indul,
vattacukorként foszlik
– ámul kudarcán.

Alkony

Tűnik a napfény,
nyúlik a szirt kék árnya,
aludni térne.

Rándul a hegyfok.
Félresimítja fáit,
felles az égre.

Görbül a háta,
mint kinek nyomja teher:
napútnyi élet.

Bércölelésben
álmodik mélyen a völgy
termő vidéket.

Szentkirályi Fittler József

Kék szél csiklandoz
tavaszt váró mezőket.
Szelídül lelkem.

★

Hegyek orma sír,
kendőjét nyújtja az ősz.
Reszket a gyopár.

★

Völgyek karja közt
szelíden búvik a táj.
Napsugár dalol.

Szitás Krisztina

domborzati

halomban állnak,
domborodnak, csúcsaik
felhőt nyársalnak

állapot

boldogságomban
hegyeket elhordanék.
nincs és nincsenek

naplemente

gurul a Nap a
meredek hegyoldalon.
sötétedik már

küzdelem az élet

hegyen-völgyön át
haladok a semmibe.
sose lesz vége

kikelet

zöldellő dombok
között cserebogarak
ébrednek lassan

Szlamka Zsófia

Selyempír

Hajnali álom.
Vöröses hegy, kékes dal.
Fenn jázminvirág.

Reggel öröme.
Ima a domb ajakán.
Első napsugár.

Áldozathalom.
Kék köd, kék víz, ál-fehér.
Csak benyomások.

Véralkonyözön:
élet ünnepli éltét,
fű fát, domb hegyet.

Hőfuvallat

Szabadba futhat
a víz, szabadba nőhet
a hegy. Én állok.

Egy halom holdfény.
Markomba gyűjtöm, tartom.
Elönt, elragad.

Itt a hegyapály.
Sík tér az ember lelke.
Alföld. Mélyalföld.

A fagyban írisz.
Körötte hét jéghalom.
Hétszirmú írisz...

Szűgyi Zsolt

3 haiku

létüres út lét
 üres útra ha(jol) (hat)
 a lé(le)k (ha) (f)él
 az isten(ember)
 e (látvány)lény) (h)a kép(e)
 (volt)való(nak) él
 a (m)ég fölé(bb) ve
 (ze)ss ha(za) néma szó(lj) az
 ál(domás) igaz
 (a)

Toperczer Anita

Batta éjjel

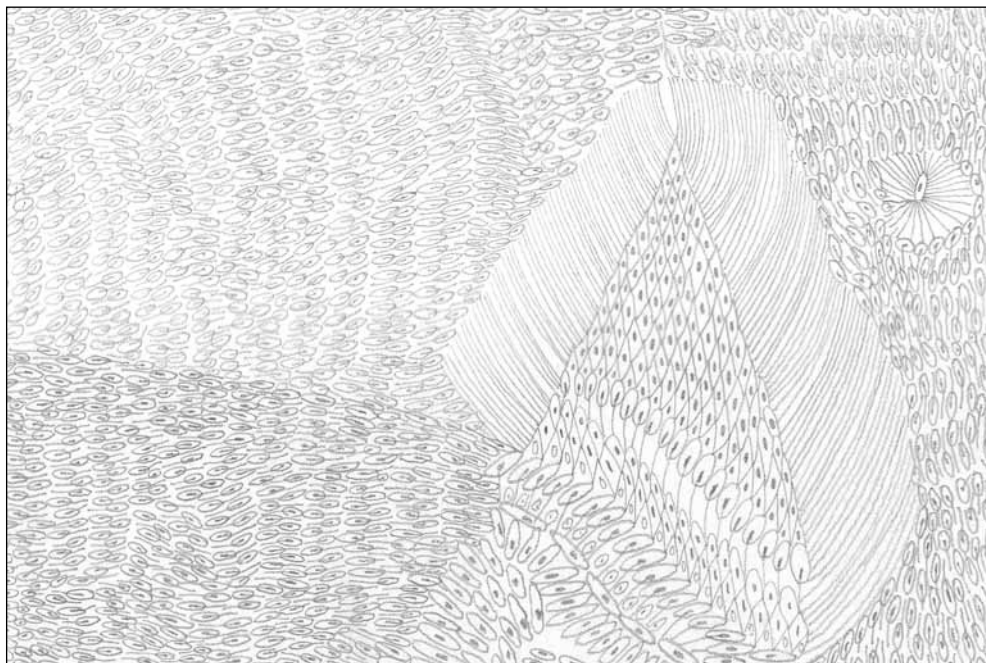
Éjféli dombon
 vörös szemekkel pásztáz
 három vaskarom.

Egérszürke köd
 tapintható ék-csendjét
 nyársalja fényük.

Aszfaltszörny rácsos
 orrlyukából tör a gőz
 pilláik felé.

Kölcsönpiláccsal
 nézi hegy-magasát a
 városi Duna.

Batta így alszik.
 Álmát nyughatatlan fém,
 kémények őrzik.

B. Tóth Klári

Dombokra simulva

Dombok smaragdzöldjét szántóföldek hasítják fel, a váratlanul kihajtó növény-sor, kipattanó virágzás egy ecset lendületével festi át a sávokat, mint textilmintát a tervező.

Csíkokra bontja
magát a föld, a dombnak
szántóföld feszül

Bársonyos ívek ölelésében kis tanya, messziről csak a kémény és a kanyargó szürke vonaglás látszik, ahogy kígyózik az ég felé, mint a közeli szent liget hajdani áldozati füstje.

Asszony a föld karjaiban, visszavonhatatlan szimbiózis.

Halmok ringanak
dombokra simul a csend
asszonytanya hív

A kis konyhában pléhvödör vízében megereszkedett nádstukatúr imbolyog, arcunkba lóg a megtelt légy-papír, az özvegy friss tehéntejjel kínál, mosolyában feloldódik az istállószag.

rovarhinta leng
pillészárny lenyomata
halálkiáltás

Házilag felduzzasztott patak zsilippel. Mezőből kihasított kerek tavacska, imbolygó felszínén ringatja az eget. Fűszálak zöldjében vérző klorofill, közepeken kecses faházat nyalábolnak a hullámok, mint táncosnót a libegés,

ingerkednek vele, rizsszemcsék vilódznak a kék tükörben.

Mint szoknya fodrán
úgy csillan vízen a fény
tört üvegszilánk

Az asszony tehenet fej a dombtetőn. Ridegtartás. Spriccel a tej a sajtárba, cipeli a meredek lejtőn, kilöttyen. Folyik a fehér lé lefelé, lassan gördül a zsiros folyam az ösvény letaposott fűvén, csillogó tejút.

Eltévedt a völgy
hozzásimul az éghez
lenéz – visszahull

A völgy-szorosból hangokat hoz a szél, erőteljes férfikórus, felelgetős, mint az afrikai törzsi dalok, közelebb érve birkanyáj. Lépteinkre megriadnak, felfelé kaptatnak a hegynek, testük összeforr, mint gyapjuszőnyeg hullámoz a gyepeken. A dombtetőn még elfújnak egy kardalt, aztán elindulnak, nyomulnak egymás hegyén-hátán egyre följebb, feltorlódhatnak az égig, a kétség beszippantja a gyapjak tömegét, szétterülnek az égi pázsiton, belefészkelődnek az azúrba.

Bárányfelhőkre
feszített türkiz lepel
gyapjú-hó szítál

Míg zeng az égi kórus, távolodunk, a kolomp gyengülő szavát elnyeli az útkanyar. Talpunkon litván föld. Nem lemosható.

Várkonyi Ágnes

Bakancsom vár rám,
 hogy vezessen úttalan
 hegyi utakon

★

Hajnali harang
 hangja száll a hegy mögül
 Temetésre hív

★

Vadvirágos domb
 lábánál örök álmát
 alussza apám

★

Hegy hajlatában
 hetet rikolt a páva
 Beleborzongok

★

Egymást tapossák
 kicsi kalapos gombák
 Élni akarás

★

Tehénjáráson
 kis gombák tülekednek
 Arany a sárból

★

Hús köd-ködmönben
 fenyőkatonák őrzik
 a hegy nyugalmát

★

Méskőhegyekben
 csipkézett cseppkő csodák
 múltról mesélnek

Vihar Judit

Japán hegyek között

Repülőgépből
 látlak a felhők felett,
 ó, szent Fudzsi-hegy!

Hósipkás csúcsod
 hol látszik, hol elbújik
 bűvös Fudzsi-hegy!

Jamanaka ko
 Szent hegy csillogó taván
 tótágas-Fudzsi!

★

Nikkói hegylánc –
 egyedül őrzöm itt most
 macska álmaikat.

Hajamban hagi-
 virág, szívem megtisztul:
 forrásvíz csobog.

★

Fenn a Hold-hegyen
 holt lelkek járnak táncot,
 szürke szél süvít.

Csókai lejtőin
 szeptemberi nyáridőn
 aratják a rizst.

Varjak kárognak
 piros pagoda felett –
 félelem hasít.

★

Ködbe burkolt hegy,
 fürdőben kendőt tartó
 szemérmes leány.

Jamadera-hegy
 kabócák zenéje zúg –
 Basó szelleme.

Vass Zoltán Barna
agyag és köpet

Fogás

Holttest a tóban.
 Gyenge szezon van. „Hálót!”
 „Jó lesz donornak.”

(kómás faszi

fekszik az ágyban,
 ágytál van, s még kajál is
 a szobanövény)

Combból

Békászik Bence.
 Hej, kelepce! Nád sziszeg.
 Ketten ugranak.

Hitvesj szeretet
*(avagy mi hangzik el egy ezüstlakodal-
 mon, ha az asszony felönt a garatra)*

Azt kívánom, hogy
 áfonyás palacsintám
 torkán akadjon!

*

Csóré csigán lóg:
 -lépcső-vér-tempó-biga.
 Csigamonológ!

{külön ha(-)

jóban evezünk,
 én boroshordóban, te
 levesestálban }

M-ondóka

Vízipaci tar-
 ka, füle is meg farka,
 nőstényre hajtva...

Vékony Andor

Vándorutak
(Bakony)

1.
nedves hegyeken
arcodba csapó szelek
telet játszanak
2.
eső csepereg
hófödte hegyek csendje
zajos koppanás

Vándorutak
(Gerecse)

1.
Hófödte hegyek!
Úttalan utatokon
siklik magányom.
2.
Ködben ül a hegy.
A fák közt a csend szalad.
Neked sincs szavad.

Vándorutak
(Mecsek)

1.
Ez már a Mecsek,
síkságból felnőtt hegyek,
erdős-meredek.
2.
Esős reggellet
köszönt a mecseki táj.
Emléked mossa.

Vándorutak
(Vértes)

1.
hallgat az erdő
néha egy-egy madár szól
lenyugszik a nap
2.
kopár hegyeken
fut-szalad az út tova
te egy helyben állsz
3.
szitakötőtánc
napsütötte vértesi
lankán s december

Wilhelm József

Sokadalom – népuralom

Hallom a csendet,
a fehér némaságát:
a csonthalmokét.

Két kéz integet,
szelet süvöltetnek a
temetetlenek.

Ölni ugyanúgy
ölnek, mint valamikor,
csak a virág mű.

Temetődombi
halmok, a népuralom
lomja: raktára.

A hullahegyet
emberek rakják, amíg
heggyé nem lesznek.

Zsatkovics Edit

dolomitdombon
tűzparittyás pásztorok
hívatlan nimfák

★

kék angyalvár áll
tenger felett hegytetőn
könnyező kövek

★

ölelő lankán
vadászó bajadérok
kacagón suták

